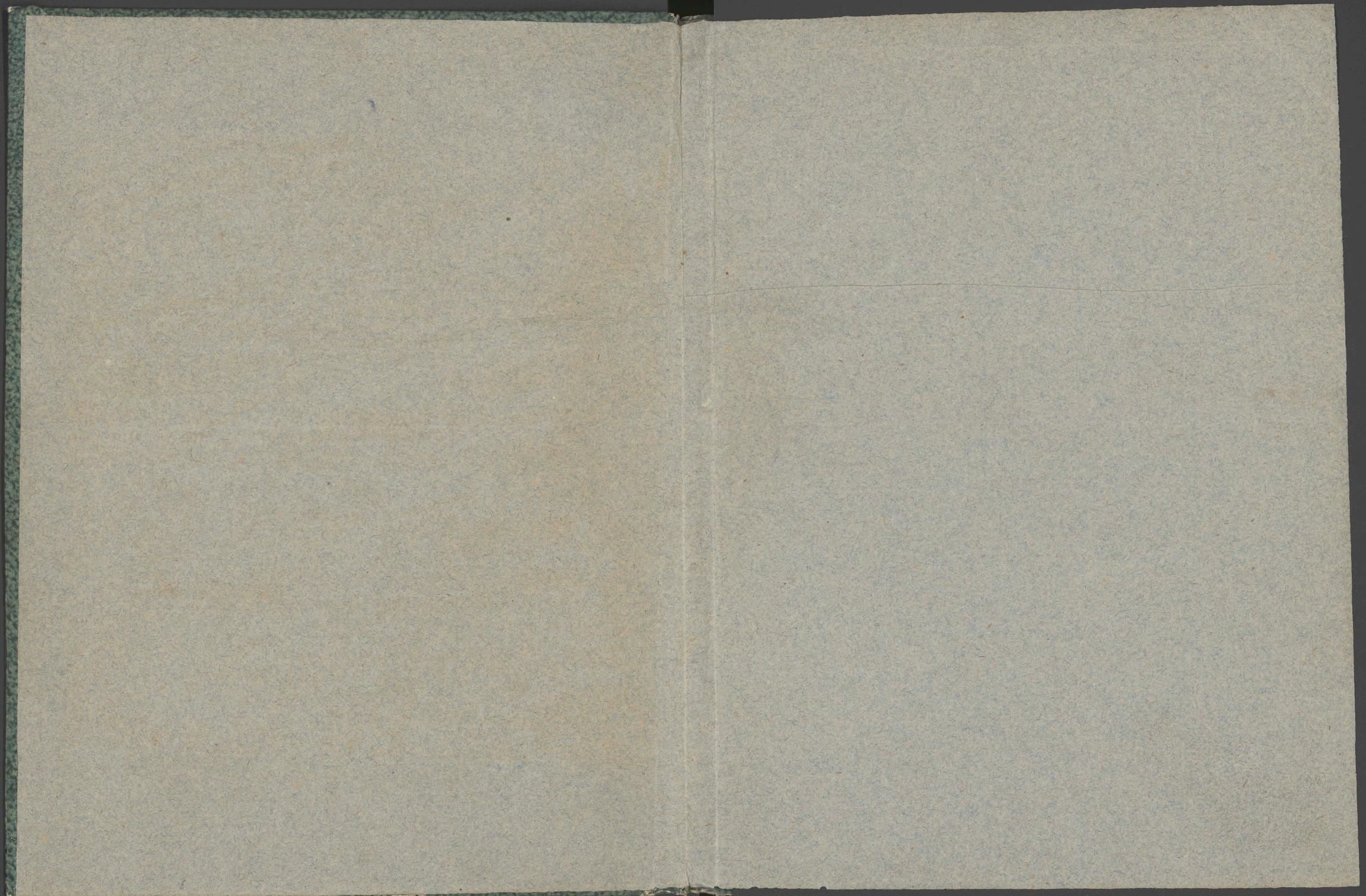

BIBLIOTEKA
Zakł. Nar. im. Ossolińskich

XVI. Qu. 1. 886

D. K. MF

1771. Janu
1026. obit. Dubius & 66? quod latus et uita exigit - dico gloria illa ymar
Modus regulariter
accentuandi lectiones
Matutinales, prophetias
necnon epistolas et
euangelia.

ADLECTOREM.

Si quid in hoc vici, cernas pugnare libello
Emendare velis lector amice rogo.
Sive itidem excuses si qua ratione valebis
Nec tentes rabidi rodere more canis
Penses quod nihil est ex omni parte beatum
Quod error cunctis accidit ingenij
Nunc valeas felix, & longos viuita in annos
Et super Phrygios Nestoreosque dies

CONTRA INVIDVM

Qui ducis vultus & non legis ista libenter
Omnibus inuidas liuide nemo tibi,
Ut gallus reprobat gemmam vel talpa lucernam
Sic delirus homo nobile dogma fugit.

10.347

John Hall
18

6

Vm regularis debita^q pnuunciatio vniuersi
iusq^z vocis (que finis grāmatice prosodia nū
cupatur) vtilitatis pmagne (nedum in accen
tuatione lectionū quarūcunq^z ecclastica^z, ve
rūmetiā in cuiusuis sententiē exp̄ssione) esse
dinosci^f, vt id serme latine lingue interpr̄ates
edocuerūt & scriplisse līqde dinoscunt^f, presertim ipse Priscianus
nus author oīm grāmaticor^z q̄ maximus, Ioannesq^z Ianuenlis
Catholicon identidē, nō minus pñcessariū & comodū esse p
suasit. Singularius tñ que dico cuiuis clerico ad cultū ordinato
diuinū, hæc scientia accētuandi est q̄vtilissima, & summe opor
tuna. Quare cauendū est, ne negligenti^o cōtrahat, sed priuata
diligentissime cura p̄quirat. Quocirca vt ḡsc̄ clausule compre
tens exitus sonorositatis habeat, in primis sc̄itu dignū est, qđ sit
accentus. ¶ Accentus sc̄dm Ioannē Ianuensem in Catholicone
diffini^f sic, est regularis modulatio vocis facta in pnuunciatōe
significatiua, ptincipalit adiacens prime syllabe. Vel sic, est cer
ta lex siue regula, ad eleuandā vel deprimendā syllabam vni
us cuiusq^z particule orationis. Et dicit ab ad & cantus, d mutata
in c, & a in e, quasi ad cantū, siue iuxta cantū situs. Et est duplex
Regularis videlicet & Irregularis. Regularis est qñ dictio ac
centuat sc̄dm regulas artis grāmatice prosodia cōcernentes
vt huius dictiōis dominus primā pducendo, & reliquas duas
graūādo. Irregularis per oppositū. Sed q̄a dictum est in dictiō
one modulatio vocis, Vnde modulatio ē triplex. Metrica, Mel
lica & Prosaica. ¶ Metrica est quæ fit in carminibus poetarum.
¶ Mellica est quæ attenditur in cantilenis, carminibus siue tro
pis. ¶ Prosaica est quæ in oratione soluta attenditur, sc̄dm re
gulas datas ex Prosodia, quæ nostri est, ppositi, ptincipalit ad
iacens vni syllabe, ad innuendū q̄ accentus predominans p̄in
cipaliter p̄dominat vni syllabe in quā cadit, & inest ei tanq^z sub
iecto p̄prio in quo est, licet ex consequenti dictiōni adiudicat
illius syllabe tanq^z illi in quo demonstrat, vt dicit Priscianus in
libro de accentibus.

XVI. An. 1886

Est q̄ tñ deprimitur, & nō eleuatur. & causa
tur dupl'. Primo qñ fit deprissio syllabe ab ac
centu p̄dominante in terciā, vt fit in subdistin
ctiōe, & hoc tñ in bissyllabis & pollisyllabis
in dissyllabis semper se
cunda deprimit, vt hic
¶ In pollisyllabis vero
hñtibus penultimā longam
vltima deprimitur.
¶ In hñtibus autē penulti
mam breuē eadem penul
tima deprimitur, vt hic
Secundo qñ fit saltus a syl
labā sup quam cadit p̄dominans accentus in
quintam & hoc tam i longa
q̄ in breui. Exemplum de
celum & terrā. longa.
¶ de breui exm.
Est q̄ deprimit & rur
sus leuat vt qñ fit eleuatio de vna in terciā, &
hoc in subdistinctiōe in dictiōibns monosyl
labis hebraicis & barbaricis. ¶ exm
dixit autē deus ad Abraam, vt descenderet.
¶ Exm de
monosyl
lone tñ, qñ in plena
labis fece rūt me. distinctiōe moderatū
capit accentū vt dicetur inferius.
Est participans naturam grauis & acutū & est
qñ fit depressio in terciā & in secundā levatio
& talis fit in dictiōibns monosyllabis barba
ricis, hebraicis, in plena distinctiōe, seu in fi
ne particule clausule positis, vt hic.

A ij.

Est qui incipiens a
 graui tandem in altū
 tollit & postremo
 rursus deprimit,
 & est quando tercia syllaba a fine aliius clausule de
 primis in quartam & penultima leuat in secundam & rur
 sus ultima deprimit in tertiam. & hoc in illis quae per
 ultimam habent longam ut hic.
 Circumflexus.

Passio domini nostri Iesu Christi secundum lucam
 In his vero quae sui penultima habet breuē, quarta ipsorum depri
 mitur tercia leuat, & penultima cum antepenultima iterum deinceps
 ut hic. Sed iste iam cessit
 ab usu nostro quis
 lube domine bene dice re tamē adhuc non

- lito
- ut religiosi & in passione

 In fine orationis siue clausule nondū totali
 Capitulu primū ter complete quo ad plectio[n]ē, sicut cōmu
 de p[re]nūciatiōe le
 niter sit in subdistinctionibus, & tunc tas
 sis dictionis monosyllaba acuto accentu est, p[er]
 nuncianda ut patet
 Monosyllabā &
 hoc dupl[iciter] exemplis ut Man[u]s tue dñe fecerit me
 licet, aut In fine orationis siue infernus domus mea est
 em̄ talis ue sententie totaliter complete et sit in plena
 monosyl[lab]a pos distinc[tiōe], & tunc
 nit. talis monosyllaba
 moderato accētu nūerns mentī aperte est
 p[re]nūcianda est vt & exaudiisti me
 Excipiunt tñ dictiones enclitice,
 scilicet q[uod] ne ue quēnō moderato
 sed graui accentu p[ro]ferunt ut hic dixit q[uod]
 la lecti Disyllabam, & tūc accentus principalis sem putasne
 la clausula per cadit supra primā sillabā illius dictionis dñs ue.

dissyllabes siue ipsa sit longa, siue bre
 uis. de
 onum matuti naliū ac prophecia rum at Pollisyl termi nanū in dictio nem
 Longam & tūc accen
 tus predomina[n]t ean
 dem occupat ut hic (pplus me nō itellexit
 Breuem & tūc ac pedū meorū considerasti
 centus predomi
 nans cedit sup an
 em̄ talis te penultimā siue nūg[i] eodē statu p[re]manet
 habet pe ipsa sit longa siue porriges dexterā
 nultimā breuis exm̄ de longa.

inuocantē exaudiuit dñs.
 Aut em̄ sunt declinabiles secundū formā dictionū lati
 nae, & sic subiacent regulis accentuū datis de dicti
 onibus latinis, exempli gratia.

Dictionē barbaris pro les dauidis. fugia mus Isra he lem.
 ce hebra inclita archangelum Gabrielem
 ice quo admodū Vel ponunt in fine clausule nōdū totaliter cō
 accentuā andi gra plete, & sic acuto accentu sunt p[ro]ferēde ut
 uant du aut sunt indecli
 pliciter. nables & hoc dupl[iciter]

dñs deus isra hel custodite vias me as.
 Vel ponunt in fine orationis siue clausule
 totaliter completæ, & tunc moderato ac
 centu sunt pronunciāde, precise sicut de
 monosyllabis dictū est, ut hic

Abraam habitauit in terra Canaan
 Aij

¶ Conclusioes vero finales ppheciarꝝ & te
nebrosarū matutinalꝝ & vigiliarū quartam
differentiā septimi toni imitant̄.
dicit dñs omnipotēs
¶ Lectiones vero matutinales grauiaccētu cōcludunt̄, haben-
dus tamen est respectus, si in pollisyllabas desinant. Siem tales
penultimā habent longā, supra ean
dem capiūt accentū p̄dominantē vt.
¶ Si yō talis pollisyllaba penultimā Tu aut̄ dñe nr̄ miserere.
habeat breuē tūc accent⁹ p̄domi-
nans cadit sup anpenultimā vt.
Et eodē modo etiā inchoant̄ Cōuertimini ad me & salui eritis
¶ Om̄is clausula epistolarꝝ aut termi-
nat in dictionē monosyllabā, aut disyl-
labā, aut trisyllabā, aut tetrasyllabā, aut lube dñe bñdicere
plusq̄ tetrasyllabam. Si terminat in

¶ Capitulū secun-
dum, de pnnncia
sioe epistolarꝝ.

In vnā &
hoc du-
plicē aut
eam p̄ce
dit dictio
nō querit quæ sua sunt.
mea est
Pollisyllaba & sic talis si
habet penultimā longā
ip̄lam erigit vt hic. nomē ei⁹ loānes est
Si vero habuerit breuē
penultimā tūc antepe-
nultimā sui eleuat, vt deus charitas est
¶ Monosyllaba & tunc eadem tercia debet
eleuari nisi sit en-
ticaga talis deprimi-

Mono
syllabā
& hoc
duplici

In duas,
& sic tri-
ter aut

p̄l̄r̄t n.
ipsam p̄-
cedit di-
ctio

tur, syllaba imedi-
ate p̄cedēt erecta gratia dei sum id qđsum
exemplum primi, Caduversus himōi⁹ est lex

¶ Sufficit tibi gratia mea
transiliens colles
In auribus meis
A iij.

¶ Dissyllaba, & sic ei⁹
prima eleuat, siue sit longa ut hic.
predica ybū istd⁹ & die
& affer ad me
dixitq̄ hoc rex
line fir breuēs vt hic
mādarq̄ hoc lex
filius dei est hic

¶ Longam & sic eam
Pollisylla-
ba & sic du-
plicēt̄ aut ha-
bet penul-
tepenultimā erit
dixit dominus ad me,
Monosyllaba, & sic eadē eleuat, nisi
sit encletica, q̄ talis semp deprimit̄
syllaba imme-
diate p̄ceden-
te erecta, exm̄ qm̄ deus erat cū illo, ¶ dixitq̄ eis
Dissyllaba & sic

prima eius ele-
uat, siue sit lon-
gētis formā nostrā
ga, vt hic qm̄ dixiteis siue breuis vt hic

Xinuestigabiles vie ei⁹
appariens os suū dixit.
Longā &
sic eandē
eleuat vt in honore dei
hic. baptisati sum⁹
Pollisyllaba, & sic dupl̄r̄
aut enim talis habet p̄-
nultimā eleuat vt hic.

Breuem & tunc antepe-
nultimā eleuat vt hic.

Monosyllaba & sic eadē eleuat, nisi sit
enclonica, qā tunc deorsum pellit syllā
ba imediate pcedēte errecta exm̄ pmi

Longam et
hoc triplici
ter aut em̄
talē trissilla
bam prece-
dit dictio

exm̄ scd'i spe gaudeñ. vidiq̄ sedentē
Disyllaba, & tunc vltima eleuat vt hic
Quamvis scd'm vsum
prima disyllabe eleuat
ipsum audite. vt hic.

Pollisyllaba & tunc ta-
lis siue habuerit lon-
gam siue breuem vlti-
mā sui eleuat capite trissylabe dep̄sso

Vsus tñ nōnullar̄ ec (vt hic
clesiar̄ habet, q̄ si hmoi
pollisyllaba precedēs trissylla & orantes dixerūt.
bā, fuerit ex penultima longa tunc eandē eleuat. Si
vero ex penultima breui, tunc
antepenulti exm̄
mam sui ele scd'i. in dño canta bo
uat exm̄ (dixerūt eunes interpretatio sermonū
pm̄, dei ordinatōi resistit hereditate dñi morabor

Vna tantū, & tūc vltima syllas
ba dictiōis immediate preces-
dentis eleuat regularit̄ vt hic

Duplex

Mono-
syllaba
& sic
dupl'r

ma earū (nō littera sed spiritu
eleuat, p̄ quē fecit & secula
nil̄ sit en q̄ op̄at om̄ia in oib̄
enclonica.

Breue & sic
triply at em̄
eam prece-
dit dictio

exm̄ pri-
mi. q̄natus est ex spiritu.

Diffyllaba, & tunc ta-

lis primam sui eleuat
vt hic.

in falsis fratribus

Pollisyllaba, & tunc si talis habet pe-

nultimam longam ipsam eleuat vt hic.

Si x̄o habuerit penultimam breuem,

tūc antepenul-

timā sui erigit,

vt hic.

p̄ fratrib' animas ponere

demū apostolis oibus,

Longam & tunc prima illius

tetrasyllabe eleuator, siue sit

longa siue breuis vt hic.

in hoc x̄bo instaurat

Istud tamē scitu nō indignū, q̄ si talis tetrasylla

labā habuerit penultimā longā, & antepenultimā

breuem, id est illam syllabā que sequit̄ accentum

predominantē, tūc nō abusi-

ue quinta eleuat, hoc est illa

syllaba q̄ immediate prece- cū sitis ipsi sapientes

dī illā tetrasyllabā vt hic. (q̄cūq̄ vultis illa faciat̄

Monosyllaba, & tunc talis eleuator

nisi sit enclonica, quia talis deprimit.

Exm̄ primi. Exm̄ secūdi.

Breuem & hoc fit tri-

pliciter aut enim ipsam

precedit di-

ctio

ei eleuat vt semite eius pacifice

Licet prima talis diffyllabe eleuetur

primus tñ modus est cōuenientior.

Pollisyllaba & tūc quelibet talis tan-

dem sui eleuat

capite tetrasyl-

labē dep̄sso. Cordinē melchisedech

¶ Nonnulli vero vslum potius q̄ artem respiçentes penultimam huius pollisyllabe si est longa eleuare solent, vt hic. in tesauris pecunie Si vero sit de penultima breui, tunc ante penultimam erigunt. Primus tñ modus est regularior, & cōuenientior quare magis discretio spirituū. tenēdus, posterior yō vt abusu' vittādus.

Longam & tūc illā syllabā quæ precedit antepenultimam, hoc est quartam a fine eleuat, siue talis sit lon siue ga, vt, bre hic. In tempore visitationis. uis, ad utilitatem, dilectio sine simulatiōe. in hila ri tate. Cōuenienti' tñ est vt talis syllaba quarta si est brevis deprimitur & q̄nta eleuet ut hic. in manu mediatoris Breuem, & tunc si quinta syl seruus sapientie. laba a fine sit lōga ipsam ele morientium uat vt S i vero q̄nta sillaba a fine fuerit brevis tūc sex hic. vt nō cōturbemini ta est leuanda ut hic. vicissitudinis obūratio.

¶ Capitulū terciū de p̄nuntiatiōe euangeliōr. facta est reconciliatio. per similitudinem.

¶ Omnis clausula sacri euangeliū aut terminat in dictionem monosyllabam, dissyllabam, trisyllabam, plusq̄ trisyllabam.

Monosyllaba, & tūc hec ipsa

Si in monosyllabam & precedit regulariter quacūq; q̄ pat maior me est alia dictiōe sibi anteposita vado & venio ad vos. hoc tripliſt at vt in his patet exemplis, & pater in me est em p̄cedite. ¶ Si autē monosyllabas tales in fine clausule possunt dic̄tas eneletica antecelerit, tūc eadē deprimitur ut hic.

Dissyllaba & tūc vltima illius dissyllabe monoslex de encl syllabam precedentis deprimit. vt

Potest tñ nō ab usiue prima ta mādatq; h̄ lex

¶ Dipe viuet pp̄ me lis dissyllabe ga ego sum vlc̄ adhuc, gaudiū vrm plenū sit deprimi vt ego mitto vos

Longam & tūc vltimam sui deprimit. Arti em nihil repugnaret, si penltima talis pollisyllabe derrudatur capite eiusdē erecto, exm primi

Pollisyllaba & sic duplicit aut em habet talis penultimā lon exm scđi.

ille pbatus est pater vester pfectus est. ga ppheta est nomē ei loānes est Breue, & tūc eadē pariter cum vltima deprimitur ut hic.

Monosyllaba, & tūc ta dixit dñs h̄c. lis deprimitur scđm Cap̄t meus agricola est. vslum Poterit tñ etiam talis vthic dissyllaba finalis, quam dixit martha ad Iesum (monosyllaba precessop̄ tua que facis dit caput suū grauas revt hic. Nisi talis monosyllaba fues

Dissyllabā, & sic triplicit aut aut em eā precedit dictio

qui ait q̄ sp̄ deprimit ut hic. dixitq; illi.

Dissyllaba & sic semp vltima dissyllabe precedens deprimit, siue sit longa siue brevis filius tuus viuit gaudio magno valde

Longam & tūc vltima eiusdē polisyllabe de.

Pollisyllaba primis ut h̄. fili dauid miseremei plicit at em & venim cū muetib adorare eū habet pe: Breue &c. vt infra.

Breuem, & tunc talis penultima breuis
pariter cum ultima deprimit ut hic.

Longa, & sic sempri dixit Iesus discipulis suis
matris trisyllabe deprimit, quacumque dictio pre-
ter encleticam precedente ut hic.

Sicut dictum est prophetam,
caput Ioannis baptiste.
ipsum audite.

Monosyllaba, &
tunc talis mono-
syllaba sempiternum dicit maria ad angelum
deprimit ut hic & clausa est ianua
domine ut videam,

Disyllaba, &
tunc ultima ei depelli nisi videret christum dominum
tur ut hic illi soli seruies.

Breue & sic
triplex at enim
ipsam pcessit dictio
longam penultimam sui de-
primit ut fratrem non fuisset mortuus
sine me nihil potestis facere.

Si vero talis pollisyllaba precedens
habuerit penultimam breuem, tunc ei
penultima cum ultima detru-

datur, ut hic propter si liber hominis
in nomine domini

Longam, & tunc talis anpenultima
Plusque trisyllaba cum sequentibus de-
bem & hoc duplere autem Breuem & tunc &c.

& turbis iudeorum
omnes gnatios.

Trisyllaba,
& hoc dupli-
citer autem
talis habet
penultimam

Breue & tunc illa syllaba
deprimit quam pre-
cedit anpenultimam benedicta tu in mulieribus
hoc est quartam a si. Cite oendite vos ficerdotibus
ne sui ut hic. circa frequens ministerium.

Declinabiles, &
sic etiam secundum regulae
de latinis dicit dominus Isaie,
etiam in epistolis superius das & dic Ezechie
& sic considerantur ut nomine Ananias
hic. pcepit deus Israheli.

Indeclinabiles & sic quod

quot syllabarum fuerint
semper penultima eae dicit Abram
detruditur ut hic prophetam Iohannem

Si autem tales in clausula epistolarum
precedant immediate dictiones latinas
disyllbas in fine clausule positas.

Dictiones Barbarice & Grece si
ponuntur.

Declinabiles, iuxta formam dictiorum latinorum,

& sic etiam accentui de latinis dicti-

onibus dato subiacent, ut in his exemplis

In euangelij & dicit angelus marie,

sic considerante secundum Ioannem

dixit dominus petro.

Disyllabe tunc sunt duplex autem

indeclinabiles, & hoc

genuit Aram de tribu Aser

duplex, at genuit Achas in civitate David

etem sunt, genuit Salmon genuit Jacob

Pollisyllabe &c. genuit Iesse.

Pollisyllabe & tūc penultimā
sūi deprīmunt syllaba īmme
diāte p̄cedēte sursum pro in ciuitate nazaret ge:zorobabel,
tracta, vt in his exēplis infirmabat Cafarnaū genuit eleazar
secus stagnū genezaret. genuit Isaac,
gambulabat Iericho. nomē eius elizabet, gen̄, lozaphat.
¶ Orationū vero interrogatiuarū, siue ponunt in lectionib⁹
matutinalibus siue in p̄phetijs, siue in epistolis aut in euanges
lijs semp̄ sunt acuto accentu pronūciande, de qbus p̄ ordinem
exempla patebunt. & primo de lectionibus matutinalibus &
prophecijs. ¶ De lectionibus exm̄.

De epi
stolis
Indica mihi cur me tua iudices, q̄s em̄ cognouit sentum dñi,
Quare hoc fecisti, qd statis aspiciētes in celum.
quid tu vides Ieremia dic mihi qd habes ī domo tua.
quid vis fili mi Saule saule quid me p̄sequeris
qd faciam tibi o custos hominū ¶ De euangelij

Aliud exem
plum
vbi est q̄ natus est rex iudeor̄,
q̄s reuoluet no:lapí: ab ho:mo:
quant̄ debes dñō meo
quid hoc aud̄o de te,
simon diligis me plus his
vt veniat mater dñi mei ad me
¶ quo possunt hec fieri
rabi:vb̄ habitas,
quis es tu dñe
an de aliquo alio
q̄s est q̄ loḡ blasphemia
an dicere surge & ambula

q̄lis est hic, quo legis. quē q̄ris
quid fecisti p̄pheta es tu tu q̄s es.
q̄s peccauit helias es tu qd petā.
¶ Similiter de clausulis responsi
uis & relatiuis iudicandū est q̄a
videlicet tales etiam finē sui nō sum
acuūt ut patet in his exēplis (leptem
es tu

quē q̄ritis
qd facitis
etiam.
possimus.
nescio
non,
qua.

¶ Tituli sup̄ accentuationē epistolar̄ beati Pauli

Lectio epistole b̄ti pauli apostoli ad Romanos ad Corinthios
ad Hebreos,

ad Philipenses ad Thessaloniceñ ad Thitum.

ad Galatas. Colossenses.

¶ Titu:sapientie,

Lectio libri sapientie Lectio epistole beati Ioānis apostoli

Lectio episto.beati petri apli. Lectio epistole beati Iacobi apli.

Lectio Isaie prophete Lectio Iohelis pphete Lectio lib. regū

Danielis pphete Machabeorum

¶ Titul: libri
Apocalipsis.

Le:lib. Hester Lectio li. Apocalipsis be:loānis apli

¶ De conclusiōe epistolar̄.

¶ Conclusio regulariter debet fieri ad minimum in quinta;
sexta septima, ad maximū vero in octava, nona, & non excede
re debet nonarium numerum. ¶ Exempla.

Velsic.

sed induim̄: dñm Iesum christū, sed indu:dñm Iesum christū

Velsic.

& in ple. sanctor̄ detentio mea. sanctor̄ detētio mea

vel sic.

Ipsi honor & glor, in secula se, am̄, in secula seculor̄ am̄.

¶ Tituli sacri euangelij.

Sequentia sc̄ti euāgelij sc̄d'm Matheū.
Ioannem

Sequentia san. euan: secun. Marcū
Lucam,

Initium sancti euan: sc̄d'm Lucam
sc̄d'm Marcū

¶ Initia euangeliorū.

secundū Matheū
Ioannem

¶ De conclusione euangeliorū
Conclusio euangelij in longa naturaliter sillaba debet fieri
aut monosyllaba, & eiā ad minimū in quinta, sexta, ad maximū
vero in octava & nona. ut in exemplis Vel sic

Basti q̄ audiūt ver: dei & cito: illud. verbū dei & cito. illud

& reuersa est i do. suā Iesus aut̄ abscondit se & exiuit de tēplo

Plenū gratia & veritate

¶ Impressum Cracouie, in edibus

dñi Ioannis Haller. Anno,

Christi M.D.XVIII.

97675

13316

91

